

Arrest

nr. 265 482 van 14 december 2021
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 oktober 2021.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster internationale bescherming in Roemenië heeft verkregen.

2.1. Verzoekster stelt in de eerste plaats dat de termijn van 15 werkdagen, zoals vermeld in artikel 57/6, derde lid van de Vreemdelingenwet, niet werd gehonoreerd. Doordat deze termijn niet is nagekomen, niet is uiteengezet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd en alsnog werd geoordeeld dat het verzoek om internationale bescherming als niet ontvankelijk werd beschouwd, is het voormelde artikel volgens verzoekster geschonden. Verzoekster verwijst in deze context nog naar het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht.

De Raad wijst erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in artikel 57/6, derde lid vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij meent dat de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het Commissariaat-generaal belet (om nog langer) een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 110-116). Verzoeksters argumentatie kan aldus niet worden gevolgd.

2.2. Verzoekster stelt vervolgens dat niet zou zijn aangetoond dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Roemenië zou genieten. Zij wijst er op dat internationale bescherming kan worden ingetrokken of beëindigd door de Roemeense autoriteiten, waarbij zij nog verwijst naar artikel 98 van de Roemeense Asielwet.

De Raad wijst er vooreerst op uit de resultaten van Eurodac blijkt dat verzoeker over een internationale bescherming in Roemenië beschikt. Er dient te worden op gewezen dat een beschermingsstatus slechts kan ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Verzoeker verwijst verder ook naar de loutere mogelijkheid van de Roemeense autoriteiten tot het beëindigen van haar verblijfsstatus. In deze gevallen dient echter een uitdrukkelijke beslissing te worden genomen. Indien verzoekster van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het aan haar toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoekster andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat verzoeksters internationale beschermingsstatus in Roemenië nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekster niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië, of dat, mocht dit het geval zijn, zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn beschermingsstatus niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

3.1. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Roemenië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling

wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekster, die de vluchtelingenstatus geniet in Roemenië, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoekster er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de vluchtelingenstatus van verzoekster een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekster er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Roemenië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Roemenië verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Roemenië, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van haar hoedanigheid als internationaal beschermde en dat de tekortkomingen in Roemenië, waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Roemenië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekster een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië. Verzoekster slaagt er in eerste instantie niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. Zij herhaalt louter haar psychische problemen en de problemen die zij met haar echtgenoot heeft gehad.

Verzoeksters gaat met haar betoog echter niet in op de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing. Zo wordt er omtrent haar gezondheid gesteld dat het voorgelegd attest zeer summier is, dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, en dat voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag op grond van artikel 9ter kan worden ingediend. Betreffende de problemen met verzoeksters echtgenoot valt in de bestreden beslissing te lezen dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij wel degelijk beroep kon doen op de bescherming van de autoriteiten, dat zij een klacht kon indienen, en dat uit geen elementen kan worden besloten dat zij in de toekomst geen bescherming meer zou kunnen genieten.

Tot slot betwist verzoeksters generlei de motieven in de bestreden beslissing omtrent haar bewuste belemmering van het onderzoek, en de aangehaalde moeilijkheden op vlak van werkgelegenheid en huisvesting, waardoor deze onverminderd overeind blijven.

(...)

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Roemenië. ”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 oktober 2021, legt verzoekende partij een aanvullende nota neer, met name een psychologisch attest, waaruit blijkt dat zij therapie volgt. Verzoekende partij merkt op dat zij in Roemenië problemen kende en er geen effectieve bescherming genoot. Voorts voert ze aan dat het niet duidelijk is of haar status in Roemenië nog steeds actueel is, en dat het Commissariaat-generaal dit niet nagaat, maar zich beperkt tot het stellen dat zij haar documenten heeft vernietigd. Verzoekende partij stelt dat zij geen inkomsten heeft in Roemenië en het niet zeker is of haar verblijf er verlengd zal worden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige elementen bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan hetgeen eerder in voormelde beschikking en de bestreden beslissing wordt vastgesteld (omtrent haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië). Verzoekende partij beperkt zich immers tot algemene opmerkingen, doch slaagt er (alzo) niet in de eerder gedane concrete vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

4.3. Wat betreft de argumentatie ter zitting van verzoekende partij dat het niet duidelijk is of haar status in Roemenië nog steeds actueel is, waarbij ze het Commissariaat-generaal verwijt dit niet na te gaan, en dat het niet zeker is of haar verblijf er verlengd zal worden, wijst de Raad erop en benadrukt hij dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

In de bestreden beslissing wordt in die zin op goede grond en pertinent het volgende opgemerkt:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval

voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op, net zoals ze dit evenmin doet wat betreft de grond in de beschikking van 1 oktober 2021 waar in dit verband wordt vastgesteld:

"Verzoekster stelt vervolgens dat niet zou zijn aangetoond dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Roemenië zou genieten. Zij wijst er op dat internationale bescherming kan worden ingetrokken of beëindigd door de Roemeense autoriteiten, waarbij zij nog verwijst naar artikel 98 van de Roemeense Asielwet.

De Raad wijst er vooreerst op uit de resultaten van Eurodac blijkt dat verzoeker over een internationale bescherming in Roemenië beschikt. Er dient te worden op gewezen dat een beschermingsstatus slechts kan ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Verzoeker verwijst verder ook naar de loutere mogelijkheid van de Roemeense autoriteiten tot het beëindigen van haar verblijfsstatus. In deze gevallen dient echter een uitdrukkelijke beslissing te worden genomen. Indien verzoekster van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het aan haar toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoekster andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat verzoeksters internationale beschermingsstatus in Roemenië nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekster niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië, of dat, mocht dit het geval zijn, zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn beschermingsstatus niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen."

Het staat aldus genoegzaam vast en verzoekende partij betwist niet dat zij in Roemenië internationale bescherming heeft verkregen. Ze toont niet aan dat zij deze bescherming er, omdat haar internationale beschermingsstatus er zou zijn ingetrokken of beëindigd, heden niet meer zou genieten. Het Commissariaat-generaal komt zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat "de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie." Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, zoals bijvoorbeeld het (alsnog) verifiëren en al dan niet opvragen van verzoekende partij haar verblijfsdocumenten in Roemenië, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde.

De Raad wijst er nog op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ss)status in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals *in casu* gelet op de informatie vervat in het administratief dossier inzake de in Roemenië aan verzoekende partij toegekende internationale bescherming, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij er actueel niet meer over

een internationale beschermingsstatus zou beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Roemenië zou kunnen terugkeren en dat zij, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, haar Roemeense (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

4.4. Wat betreft verzoekende partij haar situatie en (levens-)omstandigheden in Roemenië, in welk verband zij ter zitting op zeer algemene wijze opmerkt dat zij er problemen kende en er geen effectieve bescherming genoot en dat zij geen inkomsten heeft in Roemenië, wijst de Raad erop dat het in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waar ook in de bestreden beslissing naar wordt verwezen, aan de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat verleend werd, in haar geval Roemenië, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 88 e.v.).

In de beschikking van 1 oktober 2021 wordt in het licht hiervan dan ook *“benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Roemenië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Roemenië verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Roemenië, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van haar hoedanigheid als internationaal beschermde en dat de tekortkomingen in Roemenië, waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.”*

Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt immers op generlei wijze de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië op goede grond o.a. het volgende wordt vastgesteld:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geconfronteerd werd met erg precare en moeilijke levensomstandigheden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting (CGVS p. 11, 12), moet vooreerst worden opgemerkt dat op grond hiervan niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet instaat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

U verklaart immers in Roemenië gedurende uw verblijf in Roemenië 12 tot 14 maanden gewerkt te hebben in een restaurant (CGVS p. 3). Omwille van de coronapandemie en het probleem met uw man, kon u echter niet langer gaan werken (CGVS p. 3). Dit werk liet u toe om een woning te huren en wat geld te sparen, hetgeen u in staat stelde om in te staan voor de kosten van uw reis naar België (CGVS p. 4, 5, 6). Uw stelling dat u enkel en alleen kon werken in een restaurant is weinig ernstig in het licht van het universitaire diploma dat u behaalde (CGVS p. 3, 11). Bovendien moet er op gewezen worden dat de Roemeense autoriteiten de werkloosheid ten gevolge van de coronapandemie tracht op te vangen met een werkloosheidsuitkering die overeenkomt met 75% van het salaris. Hieruit kan dan ook niet opgemaakt worden dat de aanwezige autoriteiten zich onverschillig zouden opstellen. Voorgaande mag overigens blijken uit de financiële steun die u reeds ontving via uw opvangcentrum voor u begon te werken (CGVS p. 5), uw toegang tot de Roemeense gezondheidszorg (CGVS p. 5) en de kosteloze bijstand van een advocaat tijdens uw beroepsprocedure, dewelke eveneens door diezelfde Roemeense overheid betaald werd (CGVS p. 5). Uit wat voorafgaat kan dan ook niet besloten worden dat u zich in een toestand van verregaande materiële deprivatie bevond, laat staan dat u zich bij een terugkeer in erg precare levensomstandigheden zou terechtkomen of geen beroep zou kunnen doen op de hulp van de Roemeense autoriteiten.

Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden, waaronder het

gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel instaat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Roemenië u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is. Er dient echter op gewezen te worden dat hoewel u verklaart dat u nergens terecht kon en niemand had (CGVS p. 11), u zich niet ging informeren over uw opties met betrekking tot huisvesting (CGVS p. 11). U ging evenwel aankloppen bij uw voormalige assistent in het opvangcentrum (CGVS p. 11, 12). Zij moest u echter melden dat u gelet op uw verblijfsvergunning daar niet meer terecht kon (CGVS p. 11). U informeerde zich niet bij de vele hulporganisaties in Roemenië, noch bij de aanwezige autoriteiten (CGVS p. 11, 12). Er moet immers op gewezen worden dat u amper een maand na het verkrijgen van uw statuut als vluchteling, en de rechten die hieraan gekoppeld zijn, reeds het land verliet (CGVS p. 3, 12). De vaststelling dat u korte tijd na de toekenning van deze status vertrokken bent, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de Roemenië uit te bouwen en uw rechten te doen gelden. U informeerde zichzelf niet eens over deze rechten (CGVS p. 8), hetgeen niet te begrijpen valt. Te meer omdat u een hoogopgeleide vrouw bent (CGVS p. 3), die in staat was om zichzelf de Roemeense taal voldoende eigen te maken zodoende u uw plan kon trekken in het dagelijks leven (CGVS p. 4). Overigens verklaart u op eigen houtje, via een contact, aan werk geraakt te zijn (CGVS p. 4) en bleek u instaat om alleen te reizen en dit ook helemaal zelf te regelen (CGVS p. 5, 6), hetgeen getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij doet evenmin afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing waar het volgende wordt vastgesteld: “De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van een problematische mentale gezondheidstoestand doet aan bovenstaande vaststellingen géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk toegang had tot de Roemeense gezondheidszorg. Zo verklaart u voor een dringende zaak bij een gynaecoloog geweest te zijn, dewelke uw probleem kon oplossen (CGVS p. 5). Dat u niet in de mogelijkheid geweest zou zijn om naar een psycholoog te gaan omdat die mogelijkheden niet bestonden of er ze uitgesteld werden tot na uw erkenning tot vluchteling (CGVS p. 7), kan echter niet overtuigen. U legt immers zelf een verklaring van uw vriend F.(...) R.(...) neer (CGVS p. 7) waarin te lezen staat dat uw man een tijdje psychologische ondersteuning kreeg. Hoewel hij zegt dat voorgaande geen resultaat opleverde, kan hieruit evenwel opgemaakt worden dat psychologische hulp wel degelijk beschikbaar was indien dit nodig bleek in afwachting van een beslissing in uw verzoek om internationale bescherming in Roemenië.” (eigen onderlijning)

Dat verzoekende partij ter zitting per aanvullende nota een in België opgesteld attest van een klinisch psychologe neerlegt aangaande haar mentale gezondheidssituatie, waaruit blijkt dat zij sedert 21 oktober 2021 op regelmatige basis op consultatie gaat, wijzigt niets aan en verzoekende partij werpt hiermee geen ander licht op de vaststelling dat zij in Roemenië, waar zij internationale bescherming geniet, toegang heeft tot en gebruik kan maken van de gezondheidszorg aldaar. Voorts is het schrijven van die psychologe, gelet op de zeer algemene aard ervan, geenszins van aard afbreuk te doen aan hetgeen in de bestreden beslissing met betrekking tot de psychische problematiek in hoofde van verzoekende partij werd vastgesteld. Verzoekende partij legt voor het overige geen andere stukken neer en brengt geen valabele elementen bij die vermogen aan die concrete vaststellingen afbreuk te doen, waardoor deze onverminderd overeind blijven. Uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de notities van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijkt dat zij over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Het administratief dossier bevat niet enige indicatie en uit de zeer algemene brief van de psychologe kan niet genoegzaam blijken dat verzoekende partij niet in staat zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan voorliggende procedure deel te nemen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking van 1 oktober 2021 grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Roemenië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET